

Arrest

nr. 199 186 van 2 februari 2018
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. VERSTREPEN
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 6 oktober 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 september 2017 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 oktober 2017 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 november 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 december 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat B. LOOS, die loco advocaat K. VERSTREPEN verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 9 maart 2017 dient verzoekster een aanvraag in tot een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in hoedanigheid van echtgenote van dhr. R. A., van Nederlandse nationaliteit. Op 29 maart 2017 wenden verzoekster en dhr. R. A. zich tot de burgerlijke stand van Antwerpen met het oog op erkenning van het huwelijk. Een onderzoek naar schijnhuwelijk tussen verzoekster en dhr. R. A. wordt geopend. Op 25 augustus 2017 volgt een negatief advies van het Openbaar Ministerie van Antwerpen. Op 7 september 2017 weigert de ambtenaar van burgerlijke stand van Antwerpen het huwelijk te erkennen wegens schijnhuwelijk. Op dezelfde dag beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 9.03.2017 werd ingediend door:

Naam: A. (...)

Voornaam: T. (...)

Nationaliteit: Nigeria

Geboortedatum: 09.05.1974

Geboorteplaats: Benin City

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Op 9.03.2017 werd op basis van artikel 40 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, een aanvraag tot vestiging ingediend door mvr. A. T. (...), geboren op 09.05.1974 te Benin City.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat werd afgesloten op 24.05.2014 met de heer A. R. (...) geboren op 15.08.1972.

Als bewijs van dit huwelijk werd een huwelijksakte voorgelegd, opgesteld te Nigeria.

Op 9.03.2017 werd een bijlage 19ter en attest van immatriculatie afgeleverd.

Overwegende dat mevrouw de Procureur des Konings H. De Vrij in haar schrijven dd. 25.08.2017 het volgende meldt:

niet erkenning huwelijk voltrokken in Nigeria op 24 mei 2014 tussen A. R. (...) 15.08.1972 en A. T. (...) 9.05.1974

Ik meen dat er in casu redenen zijn om dit huwelijk te weigeren.

Hoewel deze huwelijksvoltrekking formeel geldig lijkt te zijn, zijn er in casu gewichtige en overeenstemmende omstandigheden die wijzen op een schijnhuwelijk:

- Preciair verblijf: mevrouw heeft thans een A.I. geldig tot 9.09.2017, maar indien het huwelijk erkend wordt kan ze permanent verblijfsrecht krijgen.*
- Vreemd en vaag relatieverloop: betrokkenen kennen elkaar van kindsbeen af. Volgens mevrouw hebben ze al een relatie sinds ze 16-17 jaar was, volgens meneer pas vanaf 25 jaar. Meneer vertrok echter alleen naar Nederland ongeveer 16 jaar geleden, hij besliste dit alleen en vertrok zonder mevrouw op voorhand in te lichten. Ze leefden dus meer dan 15 jaar van elkaar gescheiden tot mevrouw in 2016 (vermoedelijk) besloot meneer achterna te reizen. Ze zijn intussen in 2014 gehuwd toen meneer op bezoek was in Nigeria. Geen van beiden kan zijn huwelijksdatum zeggen. Meneer meent dat het huwelijk ongeveer 2 jaar geleden plaatsvond, zeker niet 3 jaar of langer, terwijl dit wel zo is. Meneer vond de situatie waarbij hij in Europa woonde en mevrouw in Nigeria goed. Hij was dan ook verrast toen mevrouw op eigen initiatief naar België kwam. Mevrouw zegt dat ze nog een kinderwens hebben, maar het is vreemd dat als ze al zo lang een koppel zijn ze hier nog niet aan gewerkt hebben, nu mevrouw ook reeds 43 jaar is. Meneer kwam in 2016 in België wonen, maar werkt nog steeds in Nederland en pendelt elke dag naar Utrecht.*
- Personalia: gebrek aan afdoende kennis van persoonlijke gegevens: hoewel betrokkenen verklaren dat ze elkaar al van jongs af aan kennen, en al zeker 20 jaar een koppel zijn, zijn er vele zaken die ze niet van elkaar weten. Zo weet mevrouw niet wanneer meneer naar Europa is vertrokken, in welk land hij terecht kwam, hier hij zijn verblijfsrecht bekwam, welke nationaliteit hij nu heeft (ze denkt dat hij Belg is), welke studies hij deed en waar hij in Nederland werkt. Ze zegt dat hij geen gezondheidsproblemen heeft, terwijl hij zelf verklaart last te hebben van een hoge bloeddruk, diabetes type 2 en hartproblemen. Hij neemt medicatie voor de hoge bloeddruk en diabetes. Meneer kan de broers en zussen van mevrouw niet opnoemen, hij zegt niet dat er reeds 2 overleden zijn.*
- Ze leggen ook vreemde verklaringen af over hun eigen personalia: zo beweert meneer tijdens het interview bijna 43 jaar te zijn, terwijl hij bijna 45 jaar wordt, en weet mevrouw niet in welk*

land in Europa ze aankwam, noch weet ze het adres waar ze woont of de verdieping van het appartementsgebouw.

- - Tegenstrijdige verklaringen: sinds wanneer ze een koppel zijn, of meneer wilde dat mevrouw naar Europa kwam (borgstelling 2015), of mevrouw bij het vertrek van meneer naar Europa zei op meneer te wachten of meneer aan mevrouw vroeg om op hem te wachten, of mevrouw naar school is geweest, of de ouders van meneer nog in leven zijn.
- - Weinig bewijzen: buiten foto's van het huwelijk, en enkele andere foto's, kunnen ze geen bewijzen voorleggen van de relatie, wat vreemd is, nu ze beweren reeds minstens 20 jaar een relatie te hebben. Ze kunnen dit op geen enkele wijze niet aantonen.
- - Belgiëroute: het adres van meneer in Utrecht staat nog steeds actief. Hij werkt ook nog steeds in Utrecht. Meneer heeft in Nederland zijn huwelijksakte wel gemeld. Er werden in Nederland echter geen verblijfsrechtelijke procedure opgestart voor mevrouw. Het is algemeen bekend dat de voorwaarden voor gezinshereniging in Nederland strenger zijn dan in België. Mogelijk heeft meneer zich (tijdelijk) in België gevestigd voor de gezinshereniging. Ze werden wel samen aangetroffen op hun adres van inschrijving in Antwerpen tijdens een onaangekondigde samenwoonstcontrole op 10 augustus II...

De rechtsgeldigheid van dit huwelijk wordt dan ook betwist op basis van artikel 27 W.I.P.R. in combinatie met art. 21 W.I.P.R. (openbare orde vereiste);

Op basis van het voorgaande weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het tussen dhr. A. R. (...) en mevr. A. T. (...) afgesloten huwelijk te erkennen in België.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan:

"Schending van artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), 28, 30, 31, 35 van de Burgerschapsrichtlijn, van artikels 7, 41 en 47 van het Handvest van Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 8 EVRM en schending van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, alsook de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel In het arrest van Uw Raad, nr. 184 079 van 21 maart 2017 wordt uiteengezet wat de rechtsmacht van Uw Raad is in beslissingen verblijf ingeval van een vermeend schijnhuwelijk: (...). Dit wilt niet zeggen dat Uw Raad geen enkele rechtsmacht heeft over de weigering tot verblijfsmachtiging in geval van een vermeend schijnhuwelijk: (...). Gelet op het feit dat de referentiepersoon een Unieburger is die in België verblijft is echter nog ander recht van toepassing dan het strikt nationale en dient er ook naar Unierecht gekeken te worden. Er werd, gelet op de inbreuk op het recht op vrij verkeer dat in dergelijke gevallen op het spel staat, de ruggengraat van het Unierecht, en gelet op de moeilijkheidsgraad de al dan niet oprechte aard van een relatie te peilen, een handboek uitgebracht dat de lidstaten kan helpen, het Handboek voor de aanpak van vermoedelijke schijnhuwelijken tussen EU-burgers en burgers van derde landen in de context van het EU-recht inzake vrij verkeer van EU- burgers (stuk 2). Er wordt, conform het Handboek, maar nog belangrijker, conform het Unierecht zelf en meer bepaald de Burgerschapsrichtlijn, gewezen op het feit dat het recht om zich binnen de Europese Unie vrij te verplaatsen en er vrij te verblijven, een van de vier fundamentele vrijheden is die verankerd zijn in de EU-wetgeving, en een hoeksteen vormt van de Europese integratie. "Bevordering en versterking van dit recht is een van de kerndoelstellingen van de Europese Unie. (...) Zowel de Europese Unie als de lidstaten erkennen dat het belangrijk is het gezinsleven te beschermen om hindernissen voor het uitoefenen van het grondrecht op vrij verkeer weg te nemen. Als EU-burgers niet het recht hebben om in de ontvangende EU- lidstaat een normaal gezinsleven te leiden, zou dat een ernstige aantasting van hun fundamentele vrijheden betekenen. " (pagina 3 van het Handboek). Er wordt gewezen op het belang van evenredigheid bij het nemen van beslissingen zoals de bestreden beslissing: "Elke maatregel die nationale autoriteiten treffen om misbruik te voorkomen, moet volledig in overeenstemming zijn met de fundamentele regels en de beginselen van het EU-recht. Zo mogen er geen ongerechtvaardigde of onevenredige maatregelen zijn die beletten dat bonafide echtparen hun grondrecht op vrij verkeer uitoefenen of die hen in dat opzicht ontmoedigen of van die uitoefening weerhouden. Dit vormt een eerste voorwaarde voor een efficiënte bestrijding van misbruik zonder ondermijning van het EU-recht en de doelstellingen daarvan." (pagina 6 van het Handboek). "Vrij verkeer is een van de fundamentele vrijheden die EU-burgers krachtens de EU- wetgeving genieten. Van een fundamentele vrijheid krachtens het EU-Verras mag enkel in individuele gevallen worden afgeweken indien die afwijking niet-discriminerend, gerechtvaardigd en evenredig ten opzichte van de door de nationale autoriteiten nagestreefde doelstelling is. De nationale autoriteiten moeten tegelijkertijd rekening houden met een volledige waaier aan grondrechten en waarborgen. Grondrechten die de kern

vormen van de bescherming die het EU-recht aan alle natuurlijke personen biedt, variëren van het recht op eerbiediging van het privéleven en het familie- en gezinsleven, het verbod op discriminatie, het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en het recht op verdediging tot het legaliteitsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel (Pagina 7 van het Handboek). Er wordt uiteengezet dat het recht op vrij verkeer voor Unieburgers en hun gezinsleden de algemene regel is, en dat waar er maatregelen worden getroffen om misbruik van dit recht tegen te gaan, deze maatregelen individueel dienen gerechtvaardigd te worden en evenredig dienen te zijn: "Het recht van EU-burgers en hun gezinsleden om vrij te reizen en te verblijven is de algemene regel, het uitgangspunt. Het recht op vrij verkeer is evenwel geen onbeperkt recht. Artikel 21 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie dat dit recht vastlegt, vermeldt zelfs uitdrukkelijk dat de burger van de Unie dit recht heeft onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de EU-verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld. Richtlijn 2004/38/EG legt de voorwaarden vast waaronder dat recht mag worden uitgeoefend en de beperkingen die aan dat recht kunnen worden gesteld voor de verwezenlijking van gerechtvaardigde doelen die door de EU-wetgever worden erkend, zoals de preventie van misdaad of het waarborgen dat EU-burgers die niet economisch actief zijn in het EU-gastland geen buitensporige last voor de overheidsfinanciën gaan vormen. Het recht om vrij te reizen en te verblijven kan dus worden beperkt indien de betrokken individuele EU-burger niet of niet langer voldoet aan de voorwaarden die de EU-wetgeving oplegt aan het vrije verkeer van EU-burgers. Het kan ook worden beperkt wanneer het individuele gedrag van een EU-burger een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt met betrekking tot de openbare orde, de openbare veiligheid of de volksgezondheid. Tot slot kan het ook worden beperkt in het geval van misbruik. Elke beperking van het fundamentele recht op vrij verkeer moet evenwel in elk individueel geval van vermoedelijk misbruik worden gerechtvaardigd en evenredig zijn" (Handboek pagina 17). Het Hof van Justitie heeft in zijn vaste rechtspraak (zaak C-348/09 I./Oberburgermeisterin der Stadt Remscheid) bevestigd dat, gezien de fundamentele status van de vrijheid van verkeer die rechtstreeks is gebaseerd op de EU-verdragen, de bepalingen van de EU-wetgeving die deze vrijheid verlenen ruim moeten worden geïnterpreteerd, terwijl afwijkingen van dit beginsel strikt moeten worden geïnterpreteerd. In het kader hiervan moet worden benadrukt dat het vrije verkeer van EU-burgers en hun gezinsleden niet onrechtmatig mag worden beperkt door ongerechtvaardigde of onevenredige nationale maatregelen die gericht zijn op de bestrijding van misbruik of de bescherming van het nationale immigratiebeleid (Zaak C-127/08 Metock e.a.). De maatregelen van de lidstaten ter bestrijding van schijnhuwelijken mogen EU-burgers en hun gezinsleden niet ontnemen hun recht van vrij verkeer uit te oefenen en mogen geen onrechtmatige inbreuk vormen op hun legitieme rechten. Het Handboek wijst op artikel 35 (en daarmee op de waarborgen voorzien in artikelen 30 en 31) van de Burgerschapsrichtlijn:

"Krachtens artikel 35 van de richtlijn kunnen de lidstaten de nodige maatregelen nemen om een in deze richtlijn neergelegd recht in geval van rechtsmisbruik of fraude, zoals schijnhuwelijk, te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken. Tegelijkertijd is er evenwel uitdrukkelijk vastgelegd dat „deze maatregelen [...] evenredig [zijn] en zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31 [van de richtlijn]. " "Het vereiste dat alle maatregelen die worden genomen om een in deze richtlijn neergelegd recht om redenen van misbruik te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken het evenredigheidsbeginsel moeten eerbiedigen, is een specifieke uitdrukking van dit algemene beginsel van de EU-wetgeving dat is vastgelegd in artikel 5, lid 4, van het EU-Verdrag en de vaste rechtspraak van het Hof van Justitie" (pagina 18 van het Handboek). Het Handboek herinnert er aan dat het evenredigheidsbeginsel een individuele evaluatie van elk geval vereist en overwegingen van algemene preventie verbiedt: "Het vereiste inzake de individuele evaluatie dwingt nationale autoriteiten ertoe hun besluiten in individuele gevallen enkel te baseren op het persoonlijke gedrag van de betrokken individuen en zich niet te verlaten op rechtvaardigingen die losstaan van de bijzonderheden van het concrete geval. De toepassing van het evenredigheidsbeginsel in de praktijk vereist:

- ten eerste de vaststelling van een nagestreefd rechtmatig doel;
- ten tweede dat de maatregel geschikt is om het doel te bereiken; en
- ten derde dat de maatregel noodzakelijk is om dit doel te bereiken. " (Handboek pagina 19).

Hier komt verwerende partij in moeilijk vaarwater terecht. Misbruik voorkomen is een rechtmatig doel. Het onderzoek dat nu gevoerd werd, met name een interview op de gemeente en een advies van het parket, zonder dat verzoekster en haar man de mogelijkheid hebben gekregen om op alle mogelijke manieren aan te tonen dat zij wel degelijk een oprechte relatie hebben, en zonder dat er een langdurig gehoor door agenten aan te pas is gekomen, is dat wel geschikt om het doel te bereiken? Rekening houdende met hetgeen het Handboek stelt ivm bewijslast: "Gehuwde echtparen kunnen doorgaans niet worden verplicht of verzocht om bewijs over te leggen waaruit blijkt dat hun huwelijk geen schijnhuwelijk is. EU-burgers en hun gezinsleden genieten het voordeel van de twijfel, wat inhoudt dat zij geen bewijs hoeven te verstrekken waaruit blijkt dat hun huwelijk echt is. Dit vereisen zou verder gaan dan het vereiste om bewijs te verstrekken dat hun huwelijk geldig is. Dit weerspiegelt het rechtsbeginsel dat de persoon die een beschuldiging uit, daarvoor ook het bewijs moet leveren ("semper necessitas probandi incumbit ei qui agit"). De bewijslast om aan te tonen dat het om een schijnhuwelijk gaat, ligt duidelijk bij de nationale autoriteiten die vermoeden dat een burger die onderdaan is van een derde land een schijnhuwelijk heeft gesloten met een EU-burger met als enig doel de toekenning van een EU-recht op vrij verkeer. Is de verblijfsweigering geschikt om het doel te bereiken? O.i. niet, het is een bijzonder bot

middel om een nog niet half onderzocht vermoeden van misbruik als feit voor te stellen. Dat leidt ons direct tot de vraag of het noodzakelijk is. Het Handboek stelt met betrekking tot de noodzakelijkheid dit: "Ten derde moet de maatregel noodzakelijk zijn om het gewenste doel te bereiken teneinde de evenredigheidstoets te doorstaan. De evenredigheidstoets wordt niet doorstaan indien het door minder strenge maatregelen nog steeds mogelijk is het nagestreefde doel te bereiken omdat de maatregel dan wordt geacht verder te gaan dan noodzakelijk is om het doel te bereiken. Hiermee moet bijvoorbeeld rekening worden gehouden wanneer een besluit wordt genomen over het soort sanctie voor een vastgestelde overtreding (Handboek pagina 19). Gelet op het feit dat de verblijfsmachtiging kan toegekend worden en de eerste jaren onder voorbehoud is van de vaststelling of het al dan niet om een oprecht huwelijk gaat, en er in de jaren die komen naargelang de uitkomst van het onderzoek naar de huwelijksaard een einde kan gemaakt worden aan het verblijfsrecht van verzoekster, is de weigering van verblijf nog voor verzoekster de kans heeft gekregen om beroep aan te tekenen tegen de weigering het huwelijk te erkennen en alle mogelijke bewijzen van haar relatie voor te leggen, absoluut niet noodzakelijk. Mindere verregaande maatregelen die het recht op vrij verkeer niet beperken en toch het onderzoek naar het huwelijk niet onmogelijk maken (maar zelfs de mogelijkheid scheppen dit grondiger te onderzoeken) zijn immers manifest mogelijk. Het verblijfsrecht kon perfect voorlopig erkend worden. "De noodzaak om ervoor te zorgen dat maatregelen die een in de richtlijn neergelegd recht in geval van misbruik ontzeggen, beëindigen of intrekken, voldoen aan de materiële waarborg van evenredigheid zoals uitgedrukt in artikel 35, wordt verder weerspiegeld in de procedurele waarborgen die van toepassing zijn op dergelijke maatregelen, zoals vastgesteld in de artikelen 30 en 31 van de richtlijn - waarnaar tevens wordt verwezen in artikel 35. Overeenkomstig artikel 31, lid 3, van de richtlijn moeten de rechtsmiddelen garanderen dat dergelijke maatregelen niet onevenredig zijn, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28. Artikel 28, lid 1, van de richtlijn verplicht nationale autoriteiten die de evenredigheidstoets uitvoeren om alle relevante factoren in beschouwing te nemen en geeft hen de uitdrukkelijke instructie om rekening te houden met:

- o de duur van het verblijf van de betrokkene op het grondgebied;
- o diens leeftijd;
- o gezondheidstoestand;
- o gezins- en economische situatie,
- o sociale en culturele integratie in het EU-gastland; en
- o de mate waarin de betrokkene banden heeft met het land van herkomst. Deze lijst is niet exhaustief: alle andere relevante factoren en overwegingen moeten worden geïdentificeerd en in acht worden genomen (Handboek pagina 20). Verwerende partij heeft op geen enkele wijze de voorwaarden van artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn in rekening gebracht. De verwerende beslissing is een besluit in de zin van artikel 35 van de Burgerschapsrichtlijn. Het Handboek vereist: Om rechtmatig te zijn, moet het besluit zelf bovendien voldoen aan verschillende procedurele waarborgen die voortvloeien uit de EU-wetgeving. EU-wetgeving inzake het vrije verkeer van personen. Deze waarborgen zijn gebaseerd op artikel 35 van de richtlijn zelf dat zoals hiervoor reeds benadrukt, EU-lidstaten toelaat de nodige maatregelen te nemen om een recht op vrij verkeer in geval van schijnhuwelijken te ontzeggen, te beëindigen of in te trekken op voorwaarde dat "deze maatregelen [...] zijn onderworpen aan de procedurele waarborgen van de artikelen 30 en 31 [van de richtlijn]." Zoals bevestigd door jurisprudentie van het Hof van Justitie geniet elke niet-EU-onderdaan die gehuwd is met een EU-burger en die er aanspraak op maakt een begunstigde te zijn van de voordelen van de richtlijn de minimale procedurele waarborgen die de richtlijn biedt. In dit kader is het voor de toepassing van in de richtlijn vastgelegde procedurele waarborgen irrelevant of het niet-EU-gezinslid al dan niet wettig in de ontvangende lidstaat verblijft. (...) De specifieke waarborgen van de richtlijn moeten ook worden geplaatst in de context van andere relevante beschermde grondrechten, zoals het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht (artikel 47 van het handvest) of de rechten van de verdediging (artikel 48 van het handvest). Naast de onderstaande procedurele rechten die in de richtlijn zijn neergelegd en geconcretiseerd, moeten de nationale autoriteiten andere belangrijke grondrechten en beginselen van algemene aard naleven, zoals het recht op behoorlijk bestuur (Pagina 30 en 31 van het Handboek). "Artikel 30 van de richtlijn vereist dat elk besluit dat wordt genomen door nationale instanties en het recht op vrij verkeer beperkt, moet voldoen aan een aantal waarborgen ter bescherming van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, wat een algemeen beginsel van de EU-wetgeving is, zoals weerspiegeld in artikel 47 van het handvest. Dit houdt in dat moet worden gewaarborgd dat: o de betrokkenen de situatie waarin zij zich bevinden begrijpen en derhalve effectief voor hun verdediging kunnen zorgen³⁷; en o nationale rechtbanken hun zaak naar behoren kunnen toetsen. Elke actie die nationale autoriteiten ondernemen, moet naar behoren worden gerechtvaardigd en toegelicht zodat de rechter daarover een oordeel kan vellen. Het besluit moet schriftelijk zijn opgesteld en ter kennis worden gebracht. Het besluit moet schriftelijk zijn opgesteld. Deze waarborg is nodig om ervoor te zorgen dat de rechtbanken, indien daarom verzocht door appellanten, een effectieve rechterlijke toetsing van het besluit kunnen uitoefenen. Het besluit moet ook kenbaar worden gemaakt aan de geadresseerden. " (Handboek pagina 31) "Het besluit moet het gerecht of de administratieve autoriteit vermelden waar de geadresseerden beroep kunnen instellen. Het besluit moet de uiterste termijn voor het beroep vermelden. (Handboek pagina 32). De verwerende beslissing vermeldt enkel een beroepsmogelijkheid bij Uw Raad. Maar indien de weigering erkenning van het huwelijk zelf wordt aangevochten, wat de bestreden beslissing ook doet, kan verzoekster niet bij Uw Raad terecht die enkel de weigering

machtiging tot verblijf kan toetsen. Verzoekster meent dan ook dat er niet wordt voldaan aan de vereisten van artikel 30 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 47 van het Handvest. Als het al conform Unierecht zou zijn dat de beroepsmogelijkheden tegen de beslissing tussen 2 rechterlijke instanties zou gedeeld worden, de een administratief, de ander burgerlijk, zitten we nog met het probleem dat voor de ene een beroepstermijn geldt van dertig dagen, en de procedure binnen een redelijke termijn wordt afgehandeld, terwijl de essentie van de beslissing, de weigering tot erkenning van het huwelijk, slechts bij een burgerlijke rechter kan geadresseerd worden en deze procedure makkelijk meer dan een jaar kan duren en termijn waarbinnen het huwelijk niet erkend zou zijn, geen rechtsgevolgen kan ressorteren en geen verblijfsrecht met zich zou meebrengen, wat het uiteraard een niet-schorsend beroep maakt. "Artikel 31 van de richtlijn regelt de situatie waarin de geadresseerden in beroep gaan tegen het reeds door de nationale autoriteiten gegeven besluit dat het recht op vrij verkeer beperkt. Het legt de rechten van de betrokkenen vast en licht de vereisten toe waaraan de beroepsprocedure moet voldoen. (...) De personen ten aanzien van wie de EU-rechten op vrij verkeer om redenen van een schijnhuwelijk zijn ontzegd, beëindigd of ingetrokken, hebben het recht om in het gastland beroep in te stellen tegen het besluit dat jegens hen is genomen. Doel hiervan is te garanderen dat EU-burgers en hun gezinsleden wier fundamentele vrijheden mogelijk onrechtmatig zijn beperkt de noodzakelijke en passende rechtsbescherming genieten. (...) Volledige rechtsbescherming sluit niet uit dat de lidstaten ook voorzien in de mogelijkheid om beroep in te stellen bij een administratieve autoriteit. Indien EU-lidstaten administratieve rechtsmiddelen hebben vastgesteld, moeten de betrokkenen ook toegang krijgen tot deze rechtsmiddelen zodat zij een toetsing van het jegens hen genomen besluit kunnen vragen" (pagina 33 van het Handboek). "Zowel de gerechtelijke als de administratieve beroepsprocedures moeten voorzien in de mogelijkheid om niet enkel de wettigheid van het besluit te onderzoeken maar ook de feiten en omstandigheden waarop de voorgenomen maatregel is gebaseerd. De beroepsprocedures moeten ook garanderen dat het betwiste besluit niet onevenredig is, met name gelet op de voorwaarden van artikel 28 van de richtlijn, zoals toegelicht in deel 3.1.1. Uit deze bepaling blijkt duidelijk dat de taak van de nationale rechter niet beperkt blijft tot de beoordeling van de wettigheid van het betwiste besluit (wat in gevallen van misbruik vaak van gering belang zal zijn), maar ook de beoordeling van de feiten die eraan ten grondslag liggen omvat". (pagina 34 van het Handboek). Het onderzoek dat gevoerd is naar de relatie van verzoekster is gebrekkig en erg onvolledig. Dat zij in beroep kan gaan tegen de weigering erkenning huwelijk verandert niets aan het onevenredig karakter van de bestreden beslissing gelet op het feit dat het verblijfsrecht haar ondertussen geweigerd blijft. Zowel haar recht op een effectief rechtsmiddel, haar recht op een degelijk gemotiveerde beslissing in rechte en feite die vermeldt waar ze in beroep kan gaan tegen de beslissing en binnen welke termijnen, werd geschonden, en de beslissing zelf is volstrekt onevenredig. De bestreden beslissing diende uit te gaan van het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, hetgeen op geen enkele wijze in aanmerking is genomen. De garanties en procedurele bescherming voorzien in de Burgerschapsrichtlijn en het Unierecht werden niet gerespecteerd. Dat de bestreden beslissing dan ook alle bovenvermelde wettelijke bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur schendt. De motivering van de bestreden beslissing kan dan ook geenszins afdoend genoemd worden, en houdt een schending in van de motiveringsplicht waaraan de verwerende partij als administratief bestuur aan onderworpen is. De opgegeven motieven kunnen de bestreden beslissing niet schragen, en de wettelijke bepalingen ontbreken grotendeels".

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat nergens in de toelichting bij het middel nader wordt ingegaan op de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM en artikelen 7 en 41 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Bij gebreke van een weergave in de toelichting van het middel van de wijze waarop de door verzoekende partij vermelde rechtsregel zijn geschonden, kan de verweerder zich desbetreffend niet met kennis van zaken verdedigen, zodat het middel vanuit het oogpunt van de opgeworpen schending van deze rechtsregel naar het oordeel van laatstgenoemde om die reden als onontvankelijk dient te worden beschouwd (R.v.St. nr. 39.750, 18.6.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.).

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de ongegrondheid van de aanvraag wordt besloten.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de inhoud verzoekster het genoemde inzicht verschaft en hem aldus toelaat de bedoelde nuttigheidsafweging te maken van de formele motiveringsplicht. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

De verzoekende partij diende een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een Unieburger, als echtgenoot, in toepassing van artikel 40bis en volgende van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt echter -zoals in de bestreden beslissing ook wordt aangegeven- dat advies werd verleend door het Openbaar Ministerie aangaande het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij. Door de Procureur des Konings werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de betrokken echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekende partij. In de gegeven omstandigheden heeft de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk geoordeeld dat het buitenlandse huwelijk van de verzoekende partij geen rechten kan openen in het licht van artikel 40bis van de vreemdelingenwet.

Verzoekende partij voert voornamelijk aan dat de referentiepersoon, dhr. R. A., een Unieburger is die zijn recht op vrij verkeer uitoefent. Verzoekende partij stelt dat de maatregelen van de lidstaten ter bestrijding van schijnhuwelijken de EU-burgers en hun gezinsleven niet mogen ontmoedigen hun recht van vrij verkeer uit te oefenen. Verzoekende partij verwijst dienaangaande naar artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn. Artikel 2 van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘burger van de Unie’: eenieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit;

2. ‘familielid’:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;

3. ‘gastland’: de lidstaat waarheen de burger zich begeeft om zijn recht van vrij verkeer of verblijf uit te oefenen.”

Artikel 3, eerste lid van de Burgerschapsrichtlijn luidt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”.

De Burgerschapsrichtlijn is enkel van toepassing ten aanzien van Unieburgers die zich begeven naar of verblijven in een andere lidstaat dan die waarvan zij de nationaliteit bezitten. De Burgerschapsrichtlijn voorziet verder uitsluitend dan in een afgeleid verblijfsrecht voor derdelanders die familielid zijn van een Unieburger in de zin van artikel 2, tweede lid, van deze richtlijn, wanneer laatstgenoemde zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend door zich te vestigen in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit heeft (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 39 en HvJ 12 maart 2014, C-457/12, S. v. Minister voor Immigratie en Minister voor Immigratie v. G., § 34).

Voorts vindt de Burgerschapsrichtlijn op grond van artikel 21, eerste lid van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) naar analogie toepassing in een situatie waarin een Unieburger met een derdelander een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd tijdens een daadwerkelijk verblijf krachtens en onder eerbiediging van de in artikel 7, eerste en tweede lid, of artikel 16, eerste en tweede lid, van deze richtlijn genoemde voorwaarden, in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, wanneer deze Unieburger met het betrokken familielid terugkeert naar zijn lidstaat van oorsprong (zie HvJ 12 maart 2014, C-456/12, O. en B. v. Minister voor Immigratie, Integratie en Asiel, § 61). Laatstgenoemde bepalingen hebben respectievelijk betrekking op een verblijf van meer dan drie maanden en een ononderbroken verblijf van vijf jaar op het grondgebied van een andere lidstaat.

De verzoekende partij ziet over het hoofd dat verzoekster niet beschouwd kan worden als echtgenote van dhr. R. A., die een Unieburger is die zich begeven heeft naar een andere lidstaat, met name België. In casu blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Procureur des Konings van Antwerpen en de ambtenaar van burgerlijke stand te Antwerpen hebben geoordeeld dat er sprake is van een schijnhuwelijk tussen verzoekende partij en dhr. R. A..

Door de Procureur des Konings werd vastgesteld dat er sprake is van een schijnhuwelijk, omdat uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de betrokken echtgenoten

kennelijk niet gericht is op het totstandbrenging van een duurzame levensgemeenschap, doch enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel in hoofde van de verzoekende partij.

Bijgevolg kan de verzoekende partij niet beschouwd worden als familielid van een Burger van de Unie en kan de verzoekende partij zich niet dienstig beroepen op de Burgerschapsrichtlijn. Evenmin kan verzoekende partij zich beroepen op artikel 21 VWEU.

Bovendien merkt de Raad op dat artikel 28 van de Burgerschapsrichtlijn betrekking heeft op beslissingen tot verwijdering, terwijl in casu aan verzoekende partij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten werd afgeleverd.

Vervolgens betoogt de verzoekende partij dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen enkel de weigering van machtiging tot verblijf kan toetsen. Verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift kritiek op het feit dat de elementen van het schijnhuwelijk door de burgerlijke rechter dienen beoordeeld te worden.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft inderdaad geen rechtsmacht om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387).

Wanneer de gemachtigde van de staatssecretaris zich steunt op de bepalingen van het WIPR om de erkenning van een huwelijk te weigeren omdat het naar zijn oordeel om een schijnhuwelijk gaat en deze beslissing betwist wordt door een van de echtlieden, die in wezen stelt dat het huwelijk als rechtsgeldig dient aanvaard te worden in België en dat het recht om te huwen beknot wordt, dan ontstaat een geschil over een burgerlijk recht (cf. Cass. 13 april 2007, C.06.0334.N).

Het onderdeel van het middel van verzoekende partij dat ertoe strekt aan te tonen dat het bestuur haar huwelijk ten onrechte niet als rechtsgeldig heeft beschouwd en dat de Raad aanzet om te oordelen over het al dan niet geschonden zijn van burgerlijke rechten, is, gezien de bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en rechtbanken en de administratieve rechtscolleges voorzien in de artikelen 144 en 145 van de Grondwet, dan ook onontvankelijk (RvS 8 maart 2002, nr. 104.512; RvS 7 oktober 2008, nr. 186.878). Er dient daarenboven op gewezen te worden dat de wetgever, in artikel 27, § 1, vierde lid van het WIPR, ook uitdrukkelijk heeft gesteld dat de rechtbank van eerste aanleg bevoegd is om te oordelen aangaande betwistingen inzake de geldigheid van een buitenlandse authentieke akte. Het komt de Raad derhalve niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van de gemachtigde van de staatssecretaris dat het huwelijk van verzoekster in België niet erkend wordt (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626). Deze bevoegdheidsverdeling kan niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie verweten worden.

Daarenboven wijst de Raad erop dat de weigering van lang verblijf steunt op de vaststelling dat het huwelijk niet gericht is op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, maar dat het een schijnhuwelijk betreft. Deze vaststelling is niet kennelijk onredelijke gelet op de eigen vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris én het advies van het Openbaar Ministerie. Voormeld advies bevindt zich in het administratief dossier, zodat de gemachtigde van de staatssecretaris redelijkerwijs kon besluiten dat verzoekende partij niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap.

Het blijkt derhalve dat de bestreden beslissing de juridische en feitelijke overwegingen bevat waarop ze gesteund is en dat het niet kennelijk onredelijk voorkomt om op basis van het geheel van de gedane vaststellingen, het verblijf van meer dan drie maanden te weigeren.

Tot slot beroept verzoekende partij zich nog op artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de EU. Artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie luidt als volgt:

“Recht op een doeltreffende voorziening in rechte en op een onpartijdig gerecht.

Eenieder wiens door het recht van de Unie gewaarborgde rechten en vrijheden zijn geschonden, heeft recht op een doeltreffende voorziening in rechte, met inachtneming van de in dit artikel gestelde voorwaarden.

Eenieder heeft recht op een eerlijke en openbare behandeling van zijn zaak, binnen een redelijke termijn, door een onafhankelijk en onpartijdig gerecht dat vooraf bij wet is ingesteld. Eenieder heeft de mogelijkheid zich te laten adviseren, verdedigen en vertegenwoordigen.

Rechtsbijstand wordt verleend aan diegenen die niet over toereikende financiële middelen beschikken, voorzover die bijstand noodzakelijk is om de daadwerkelijke toegang tot de rechter te waarborgen.”

Het kernpunt van het betoog van verzoekende partij komt neer op de stelling dat het annulatieberoep op grond van artikel 39/2 van de vreemdelingenwet niet voldoet aan de vereisten van een daadwerkelijk rechtsmiddel zoals omschreven in artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

De Raad merkt vooreerst op dat de afdeling wetgeving bij de Raad van State reeds heeft gesteld dat het rechterlijk beroep dat kan worden ingesteld bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen prima facie beantwoordt aan de vereisten van daadwerkelijke rechtshulp in de zin van artikel 13 van het EVRM (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 323). De Raad benadrukt bovendien dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 (BS 2 juli 2008) het volgende heeft gesteld:

“Wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van paragraaf 2 van artikel 39/2 optreedt, beschikt hij over een soortgelijke vernietigingsbevoegdheid en schorsingsbevoegdheid als die welke de Raad van State voorheen had. In dat geval treedt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet op met volle rechtsmacht, maar als annulatierechter.

In aangelegenheden bedoeld in artikel 39/2, § 2, oefent de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een jurisdictionele toetsing uit, zowel aan de wet als aan de algemene rechtsbeginselen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gaat daarbij na of de aan zijn toezicht voorgelegde overheidsbeslissing de vereiste feitelijke grondslag heeft, of die beslissing uitgaat van correcte juridische kwalificaties en of de maatregel niet kennelijk onevenredig is met de vastgestelde feiten. Wanneer hij die beslissing vernietigt, dient de overheid zich te schikken naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen: indien de overheid een nieuwe beslissing neemt, mag zij de motieven van het arrest dat de eerste beslissing heeft vernietigd, niet negeren; indien zij in de vernietiging berust, wordt de aangevochten akte geacht nooit te hebben bestaan (vergelijk: EHRM, 7 november 2000, Kingsley t. Verenigd Koninkrijk, § 58). Bovendien kan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980, de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing bevelen, in voorkomend geval door uitspraak te doen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. De Raad kan tevens, in de omstandigheden bedoeld in artikel 39/84 van dezelfde wet, voorlopige maatregelen bevelen. De rechtzoekenden beschikken derhalve over een daadwerkelijke jurisdictionele waarborg, voor een onafhankelijk en onpartijdig rechtscollege, tegen de administratieve beslissingen die op hen betrekking hebben. Artikel 39/2, § 2, ingevoegd bij het bestreden artikel 80, heeft niet tot gevolg dat het op onevenredige wijze de rechten van de betrokken personen beperkt.”

De Raad merkt voorts op dat het betoog van verzoekende partij een theoretisch betoog is aangezien zij in deze nergens het bestuurlijk feitenoordeel of de vastgestelde feiten betwist. De kritiek blijft dan ook beperkt tot een theoretische discussie die geen aanleiding kan geven tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend achttien door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC